

[Alvilda Larsen.]

været oppe til prøve og ikke var kommet i eksamensmellemsskolen, følte, at de havde spillet fallit, de dueede ikke til noget, de havde opgivet, og de mistede fuldkommen interessen for at følge undervisningen. Det barn, jeg taler om her, blev imidlertid så af skolen sammen med to andre indstillet til prøve igen næste år for at gå over i 1. klasse i eksamensmellemsskolen. Barnet bestod og flyttede samtidig til en omegnskommune og kom i en skole, hvor man for første gang havde mellemsskoleklasse. Hun kom i en klasse sammen med børn, hvoraf en hel del også var tidligere dumpekandidater, som var gået fra den fri mellemsskole til eksamensmellemsskolen; og så var der pludselig ikke længere nogen problemer, hverken for læreren eller for børnene i denne klasse.

Jeg synes, at det er et udmærket eksempel, der understreger, at det er selve delingen af børn i 11—12 års alderen, det er galt med. Både børnene og forældrene giver op. Det er, synes jeg, katastrofalt, at børn i den alder skal miste perspektivet for livet og for deres arbejde i dette liv totalt. Der gøres meget stor skade derved. Børn har ikke lige store evner, de har heller ikke lige store ønsker om videregående uddannelse senerehen, men de skal minsandten ikke slås ud i 11—12 års alderen.

Efter vor opfattelse må enhedsskolen være det rigtige. Alle børn bør holdes sammen i 8 år. Når de er 14—15 år, er de langt mere klar over sig selv, langt mere modne til at vælge det, de mener de kan klare. Undervisningen skulle så tilrettelægges således, at børnene fik den mest grundige undervisning, ikke mindst i de vigtigste elementære fag som regning, skrivning og dansk, og der ville endda være yderligere god plads for andre fag, kulturelle fag, samfundskundskab og i hvert fald eet fremmed sprog. Vi ville på den måde nå at give alle børn en god og tidssvarende undervisning, og der kunne blive plads til en sund kammeratlig konkurrence børnene imellem. Ikke mindst dette vil jeg lægge meget stor vægt på netop i en tid, da der hersker den usunde konkurrence ude i samfundet, som efterhånden fører uhyggelige tilstande med sig, med alles kamp mod alle. Kunne vi i skolen lære vore børn at holde sammen,

opdrage dem til at hjælpe hinanden, så tror jeg, at meget ville være nået. Jeg synes, at det må være et af skolens mål at sikre den fulde udvikling af barnet såvel i praktisk og fysisk som i følelsesmæssig og intellektuel henseende. Det er samarbejdet, vi må påkalde. Må derfor ikke samarbejdet mellem børn fra forskellige sociale miljøer, med forskellig intelligens, med forskelligt praktisk håndelag, såvel som mellem lærere og forældre, mellem børn og lærere og lærere indbyrdes være et afgørende princip? Et sådant formål synes jeg ikke midterlinieforslaget tjener.

I den forbindelse kunne jeg også tænke mig at pege på, at selve skolens indhold er nok så vigtigt som strukturen. Vi har for tiden med problemer at gøre, som lærerne støder på i det daglige, men som vi ikke taler ret meget om; jeg tænker f. eks. på den kulørte litteratur, dens betydning og indvirkning på børnene. Jeg synes, at vi snart burde tage stilling til disse seriehæfter, få standset den strøm, der i millionoplæg går ud til vore børn og unge. Vi taler om at forbedre børnenes muligheder ved påvirkning og god opdragelse i skolen, men hvad gør vi overfor de uheldige påvirkninger, som underlødige film og uhyggelige tegneserier fører med sig?

Hvad skolens indhold iøvrigt angår, mener jeg, at der kan gennemføres forbedringer. Man skal gøre sig klart, hvilke problemer med hensyn til uddannelse og erhvervsmuligheder der består for forældre og børn. De kan ikke løses isoleret af skolen eller for skolen; de kan ikke løses uafhængigt af samfundsforholdene, af livet udenfor skolen, i hjemmet og i samfundet. Muligheden for at dygtiggøre sig og få en uddannelse hænger nu engang sammen med de økonomiske kår, samfundet byder os. Der er stadigvæk et privilegium for den bedst stillede del af samfundet, et privilegium, som hviler på den private ejendomsret. Det er få, der kan gennemføre et studium, når de kommer fra arbejderhjem; og i folkeskolen vil det være sådan, at det barn, der kommer fra trygge kår i hjemmet, fra gode boligforhold, og som har en moder, der er hjemme og ikke udearbejdende, og en fader, der ikke skal spekulere på huslejen og skatten, der kan give dem støtte i skolearbejdet, det barn har og vil altid have helt andre